

— Ехъ, така се казва де. Намѣсто ние да ви надвиемъ, вие една шепа хора надвихте нашия славенъ до сега аскеръ. Ама да ти кажа ли? Да имахъ тамбурата си и сега щѣхъ да свиря, та да се разтушвамъ. Па сега, като не се биемъ, и вие и ние щѣхме да играемъ. Може ли сѣ кавга и бой!

До като траяха прѣговоритѣ за миръ нашитѣ войници си почиваха и се разхождаха отъ Черно-море до Мраморно. Едно врѣме византийцитѣ изградили висока и дълга стѣна отъ Силиврия до Черно-море да спиратъ българитѣ. Сега тая стѣна е разрушена. Ето нашитѣ войници какъ сж се покатерили по нея.

Офицери се задаватъ и войницитѣ веднага се раздѣлятъ. Всѣки отива въ своята позиция.

Прѣговоритѣ продължатъ цѣлъ ноември. Никакво съгласие не се доби. Най-сетнѣ рѣшиха голѣмцитѣ да идатъ въ Лондонъ, та белкимъ тамъ се свърже сигуренъ миръ.